

Sygn. akt X C 572/19 upr.

UZASADNIENIE

Powód, (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W., wniósł o zasądzenie od pozwanego K. M. na jego rzecz kwoty 4.123,90 zł. z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Nadto wniósł o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, zgodnie ze złożonym spisem kosztów.

W uzasadnieniu wskazał, że dochodzona wierzytelność wynika z zawartej przez pozwanego w dniu 03 listopada 2015 r. z wierzycielem pierwotnym W..pl (...) z ograniczoną odpowiedzialnością umowy pożyczki nr (...). Pozwany nie wywiązał się z warunków ww. umowy, w szczególności nie zwrócił pobranych środków pieniężnych. Powód nabył wierzytelność wobec pozwanego, której dochodzi niniejszym pozwem, na podstawie umowy o przelew wierzytelności w ramach transakcji sekurytyzacji, zawartej z poprzednim wierzycielem w dniu 27 kwietnia 2018 r. Na wartość przedmiotu sporu w kwocie 4.123,90 zł. składają się należności: 2.660,51 zł. tytułem niespłaconej kwoty kapitału, 1.203,88 zł. tytułem kosztów, naliczonych przez poprzedniego wierzyciela, 110,52 zł. z tytułu odsetek umownych, naliczonych przez poprzedniego wierzyciela, 148,99 zł. z tytułu odsetek, naliczonych przez powoda od kwoty niespłaconego kapitału.

Pozwany, K. M., nie złożył odpowiedzi na pozew oraz nie stawił się na rozprawę i nie zajął stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił, co następuje:

W..pl (...) z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. sporządziła ramową umowę pożyczki nr (...), w której jako pożyczkobiorca wpisany został K. M.. Zgodnie z § 3 umowy, w celu zawarcia umowy ramowej niezbędne było posiadanie aktywnego konta, utworzonego przez pożyczkobiorcę na stronie internetowej pożyczkodawcy. Wniosek o zawarcie umowy ramowej był jednocześnie wnioskiem o udzielenie pierwszej pożyczki. Stosownie do § 4.4 i § 4.5, uzgodnioną przez strony kwotę wypłaty pożyczkodawca miał wysłać w dniu wypłaty na rachunek bankowy, wskazany przez pożyczkobiorcę i przesłać pożyczkobiorcy potwierdzenie wypłaty na trwałym nośniku niezwłocznie po dokonaniu wypłaty. Pożyczkodawca zastrzegł sobie prawo wypowiedzenia umowy ramowej – na piśmie, z zachowaniem dwumiesięcznego terminu wypowiedzenia. Uprawnienie takie przysługiwało w przypadku niedotrzymania przez pożyczkobiorcę któregokolwiek z warunków udzielenia wypłaty lub negatywnego wyniku badania zdolności kredytowej pożyczkobiorcy, z zachowaniem 30-dniowego terminu wypowiedzenia. Umowa ramowa pożyczki nr (...) nie została opatrzona podpisami stron i datą jej zawarcia.

Zgodnie z potwierdzeniem wypłaty do pożyczki ratalnej nr (...), pożyczkobiorcy K. M. w dniu 14 marca 2017 r. wypłacono kwotę 3.990,79 zł., która miała być spłacona w dwunastu ratach. Prowizja wynosiła 1.932,74 zł. Całkowity koszt wypłaty wynosił 1.932,74 zł., a całkowita kwota do zapłaty – 5.923,53 zł.

(dowód: ramowa umowa pożyczki k. 45-48, potwierdzenie wypłaty k. 50)

W dniu 27 kwietnia 2018 r. została zawarta umowa przelewu wierzytelności w ramach procesu sekurytyzacji pomiędzy wierzycielem pierwotnym W..pl (...) z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. a powodem (...) Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym z siedzibą w W.. Jej przedmiot stanowiły niesporne i wymagalne wierzytelności pieniężne, wynikające z udzielonych dłużnikom pożyczek, szczegółowo określone w wykazie wierzytelności, stanowiącym Załącznik nr 1 do ww. umowy.

(dowód: umowa przelewu wierzytelności k. 18-28)

W dniu 27 kwietnia 2018 r. W..pl (...) z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. sporządziła zawiadomienie o zmianie wierzyciela, adresowane do K. M., w którym informowała, że w dniu 27 kwietnia 2018 r. na podstawie art. 509 § 1 k.c. dokonała przelewu wierzytelności, wynikającej z zawartej z pozwanym w dniu 03 listopada 2015 r. umowy nr (...), na powodowy Fundusz. W dniu 16 maja 2018 r. powód sporządził, kierowane do pozwanego, wezwanie do

zapłaty kwoty 3.988,69 zł., powołując się na umowę z W..pl (...) z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. z dnia 03 listopada 2015 r. i umowę przelewu wierzytelności z dnia 27 kwietnia 2018 r.

(dowód: zawiadomienie k. 42, wezwanie k. 43)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów, zaferowanych przez powoda, które nie były kwestionowane.

Powód wywodzi swoje roszczenie z umowy przelewu wierzytelności, zawartej w dniu 27 kwietnia 2018 r., na podstawie której miał nabyć dochodzoną od pozwanego wierzytelność od W..pl (...) z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W..

Stosownie do art. 509 § 1 i 2 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Tym samym, celem i skutkiem przelewu jest przejście wierzytelności na nabywcę. W wyniku przelewu przechodzi na nabywcę ogół uprawnień, przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki go wiązał z dłużnikiem. Wierzytelność przechodzi na nabywcę w takim stanie, w jakim była w chwili zawarcia umowy o przelew. Przedmiotem przelewu jest zaś wierzytelność, tj. prawo podmiotowe wierzyciela do żądania od dłużnika świadczenia. Nie ulega przy tym wątpliwości, iż wierzytelność, stanowiąca przedmiot rozporządzenia, powinna być w dostateczny sposób oznaczona (zindywidualizowana). Dotyczy to przede wszystkim wyraźnego określenia stosunku zobowiązaniowego, z którego wynika zbywana wierzytelność, a zatem oznaczenia stron tego stosunku, świadczenia oraz przedmiotu świadczenia. Powyższe elementy muszą być oznaczone, bądź przynajmniej możliwe do oznaczenia (oznaczalne) w momencie zawierania umowy, przenoszącej wierzytelność. (por. Kodeks cywilny. Komentarz pod red. A. Kidyby, Tom III, Zobowiązania – część ogólna, Lex 2010 r.)

W umowie przelewu wierzytelności, zawartej w dniu 27 kwietnia 2018 r., wskazano jedynie ogólnie, że wierzyciel pierwotny przenosi na rzecz Funduszu wierzytelności, objęte listą wierzytelności, stanowiącą Załącznik nr 1. W ww. umowie brak jest jakiegokolwiek odniesienia do wierzytelności, dochodzonej od pozwanego. Powód nie przedłożył ww. Załącznika nr 1. Tym samym nie udowodnił on przejścia konkretnej, zindywidualizowanej wierzytelności na jego rzecz – stosownie do treści art. 509 § 1 i 2 k.c. i swojej legitymacji czynnej w niniejszym procesie.

Podnieść ponadto należy, że w myśl art. 720 k.c., przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Istotą zobowiązania, wynikającego z umowy pożyczki, jest przeniesienie przez pożyczkodawcę jej przedmiotu na własność pożyczkobiorcy. Dotyczy to również zwrotu pożyczki, przy czym przedmiotem powrotnego przeniesienia własności nie muszą być te same pieniądze lub te same rzeczy zamienne, byle miały tę samą ilość i jakość. Przeniesienie własności przedmiotu pożyczki może nastąpić w każdy prawem przewidziany sposób. W wypadku pieniędzy wchodzi w grę wydanie gotówki, przelew bankowy, otwarcie kredytu na rachunku bankowym itp. Umowa pożyczki jest umową dwustronnie zobowiązującą, co oznacza, że obowiązkowi pożyczkodawcy do przeniesienia własności przedmiotu umowy na pożyczkobiorcę odpowiada obowiązek zwrotu, czyli przeniesienia przez pożyczkobiorcę na pożyczkodawcę przedmiotu umowy, powiększonego o ewentualne wynagrodzenie ustalone w umowie. Dopóki przedmiot pożyczki nie zostanie wydany pożyczkobiorcy, dopóty nie może powstać obowiązek jego zwrotu, obciążający pożyczkobiorcę.

Powód powołał się na zawarcie przez pozwanego z wierzycielem pierwotnym umowy pożyczki z dnia 03 listopada 2015 r. nr (...). Tymczasem przedłożony egzemplarz ww. umowy nie jest podpisany przez żadną z jej stron. Brak na nim również daty zawarcia umowy. W ocenie Sądu, powód nie wykazał również, aby przedmiot umowy, tj. środki pieniężne,

został pozwanemu wydany. Na tę okoliczność przedłożył on jedynie sporządzone przez W..pl (...) z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. potwierdzenie wypłaty, bez dowodu dokonania faktycznego przelewu na rachunek bankowy pozwanego. (vide: karta 50)

Sumą powyższego jest stwierdzenie, że powód nie udowodnił ani zawarcia umowy pożyczki nr (...), ani tego że pożyczkodawca przeniósł na własność pozwanego jej przedmiot. W związku z tym brak podstaw do uznania, że po stronie pozwanego jako pożyczkobiorcy powstał obowiązek zwrotu przedmiotu świadczenia.

Ponadto na podstawie załączonych do sprawy dokumentów Sąd nie jest w stanie stwierdzić, czy pozwany posiadał nieuregulowane zadłużenie wobec pierwotnego wierzyciela – przy założeniu, że doszło do zawarcia umowy pożyczki. Sam fakt zawarcia umowy nie przesądza jeszcze o tym, że pozwany nie wywiązał się z zobowiązania. W konsekwencji Sąd uznał, że powód nie przedstawił dokumentów źródłowych, wskazujących na wysokość i sposób naliczenia należności, objętej pozwem, wobec czego Sąd pozbawiony został możliwości weryfikacji zobowiązania pozwanego.

Okoliczności powyższe mają doniosłe znaczenie, bowiem w przypadku cesji wierzytelności warunkiem otrzymania należności przez nabywcę długu jest udowodnienie, że takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 lipca 2006 r., V CSK 187/06).

Strona powodowa jest przedsiębiorcą, korzystającym z profesjonalnej obsługi prawnej. Z tych względów powinna być świadoma zasad prowadzenia procesu cywilnego i występowania w nim w charakterze strony aktywnej. Przypomnieć wypada, iż powód nie może się powoływać przed Sądem na dokumenty, nawet gdyby ich treść była znana pozwanemu, jeżeli nie zostały przedstawione jako dowody w sprawie. Przedstawienie dowodów w rozumieniu art. 3 k.p.c. i art. 232 k.p.c. oznacza w wypadku dowodów z dokumentów po prostu ich złożenie do akt sprawy w załączeniu do pisma procesowego albo podczas rozprawy.

Wskazać należy, iż w sprawach cywilnych nie jest rzeczą sądu zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych, pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów, zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy – obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach stosownie do unormowania z art. 6 k.c., zgodnie z którym ciężar udowodnienia faktu spoczywa na tym, kto z faktu tego wywodzi skutki prawne. Na gruncie prawa procesowego odpowiednikiem art. 6 k.c. jest przepis art. 232 k.p.c., w myśl którego strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Zatem to na powodzie spoczywał ciężar udowodnienia faktów, uzasadniających jego roszczenie. Od tego obowiązku nie zwalnia go treść przepisu art. 339 k.p.c., zgodnie z którym, jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych, przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych, doręczonych pozwanemu przed rozprawą.

Sąd jest zobligowany do uznania twierdzeń powoda przy beczynności pozwanego jedynie w przypadku braku wątpliwości co do zasadności pozwu. W art. 339 § 2 k.p.c. nie chodzi o prawne domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda. W omawianym przypadku sąd ocenia, czy okoliczności podane w pozwie, nie budzą uzasadnionych wątpliwości, albo nie zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Przyjęcie za prawdziwe twierdzeń powoda dotyczy wyłącznie okoliczności faktycznych i nie zwalnia sądu orzekającego od obowiązku rozważenia, czy oświadczenia te uzasadniają należycie i w całości żądania pozwu i czy uwzględnienie tych żądań nie narusza obowiązujących przepisów. Stanowisko takie nie budzi wątpliwości w nauce prawa, znalazło także wyraz w orzecznictwie Sądu Najwyższego (por. wyroki: z dnia 15 września 1967 r. - III CRN 175/97, OSNCP 1968, nr 8-9, poz. 142; z dnia 31 marca 1999 r., I CKU 176/97, Prok.i Pr.-wkł. 1999/9/30).

Mając na uwadze wszystkie powyższe okoliczności, Sąd powództwo oddalił.

SSR Agnieszka Brzoskowska